

„Čujem in obljubujem ti“, odgovori tovariš, vzdramivši se iz zamišljenosti. „Vendar jako sem radoveden, čemu moj davni znanec in prijatelj Janko zahteva kaj takega?“

„Čemu to zahtevam?“ povzame Janko, kakor bi se čudil. „Mar me res ne vidiš? Glej, tako čudno mi je danes pri srcu, ko sem te čez več let videl še vedno zvestega tovariša. Zdi se mi, in v srcu mi nekaj pravi, da naj še nocoj dobim od tebe vnovič zatrdilo vednega prijateljstva. Moj in tvoj oče ležita tu, moja mati tam, in le ti mi še ostaneš v rojstvenem kraju neizpremenjen, kaj ne, da tudi neizpremenljiv?“

„Veš, da je takó“, odvrne Marko, otrnivši si solzo, ki je kanila na grobišče ter veljala brčkone dobremu očetu; „saj veš, da ostane tako. Toda povej mi rajši, kako je v mestu in kdaj se zopet vrneš tje-kaj?“

„V Ljubljani méniš? Nù, tam je še vse po starem; najvažnejše za naju je gotovo to, da si národna zavest pridobiva čimdalje širša tla. Vrnem pa se tje-kaj brčkone že jutri. Saj veš, da kot pisar imam le malo prostega časa in tudi národnega gibanja se le skromno morem udeleževati, torej vem o vsem nemara le nekoliko več kakor ti, ki marljivo čitaš slo-

venske liste. Toda, prosim te, ne povprašuj me o tem poprej, nego si mojo željo in prošnjo le tako površno izpolnil.“

Te besede iznenadijo Marka. Zdelo se mu je vedenje tovariševo že itak čudno, zato ga je hotel spraviti od tega na druge misli. Besedice „prosim“ ni mogel nikdar preslišati. Le-to besedo mu je moral reči, kdor je hotel kaj imeti od njega, in dal mu je, kar je mogel, kakor bi bil tudi nocoj lastne krvi dal tovarišu, ako bi je bil ta zahteval.

„Ti zahtevaš torej še vedno — —?“

„Zatrdila večnega prijateljstva“, odvrne Janko, „prav kakor sem ga čul iz tvojih ust nekaj tam doli pri jezeru.“

„Nù, bódi torej po tvojem“, reče Marko ter krepko stisne podano tovariševo desnico.

Mična zvezdica se je zalesketala v tem hipu nad cerkvico, kakor bi hotela biti priča mladeničema, ki sta se sedaj molče objela. Bo-li njima vse življenje zvesto svetila? Oj, da bi! A glej, utrnila se je, ko je Marko nadaljeval:

„Bodiva prijatelja do smrti! Saj vé, da imam pravih prijateljev jako malo, čemu bi se torej ne oklenil tebe, ki si mi tovariš, znanec in rešitelj v mladosti? Že brez prisege, ki jo želiš od mene, čutil sem, da je takó; toda odslej, ko si zahteval in sprejel to zatrdilo od mene, morava si biti kot rojena brata.“

„Da, da, kakor brata!“ potrjuje Janko, vidno zadovoljen. „Nù, vidiš, sedaj se ločim zadovoljniji od ljubljenelega Venceslava, katerega sem prišel sèm spremit k večnemu počitku. Čas



Pokrajina v Japoniji.

pa je že tudi, da odideva: ti, da ugotiš svoji mamici, ki bo že povpraševala po tebi, a jaz, da naznanim tvoje nocojšnje besede svoji sestri Ljudmili. Kaj ne da, Ljudmili?“

„Da, Ljudmili, Ljudmili!“

In kmalu ju ni bilo več v božjem vrtu.

## II.

Vas Zvižina leži, kakor že vemo, v vznožju ne posebno visokih gričev, nekaj streljajev više od jezera. Vas je majhno selo, kakih deset, dvanajst kmečkih hiš, ki so, čeprav ne gzdave, vendar vse dokaj lične in snažne, in tudi lastniki niso še trpeli uboštva. Bilo je tukaj, ne daleč vsaksebi: Županovo, Vrtnikovo; tam na drugi strani Prelaznikovo: pa kdo bi vse